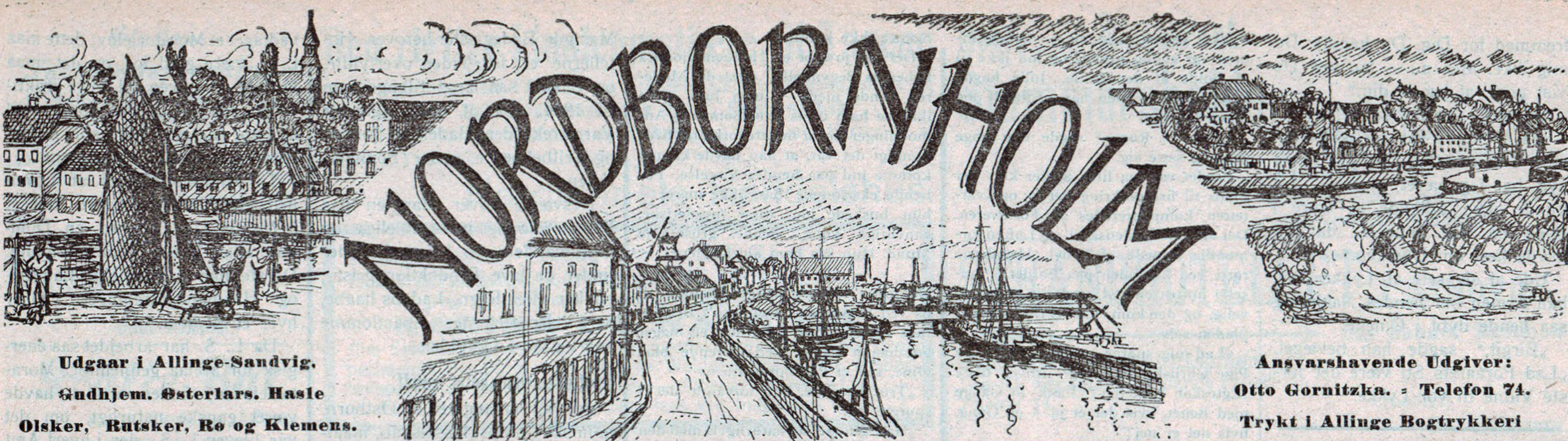

Udgaar i Allinge-Sandvig.
Gudhjem. Østerlars. Hasle
Ølsker, Rutsker, Rø og Klemens.

Ansvarshavende Udgiver:
Otto Gornitzka. - Telefon 74.
Trykt i Allinge Bogtrykkeri

Nr. 257

Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. Gange 8 Ø.
Forretningsann. 8 - - - - - 6 Ø.

Fredag den 15. Juli

Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret
senest 2 Dage før Bladet udgaar.

1932

Fortsat fra forrige Nr.

Foraarets Sti.

Af Olga Petersen.

— 0 —

Birgit stod foran Spejlet og mønstrede sin Toilette. Veltfreds saa hun paa sin smukke Silkekjole, som hendes Fader havde foræret hende. Det var første Gang, hun skulde have den paa til en Koncert i Aften. Og smilende betragtede hun sit friske Ansigt, som farvedes rosenrødt af Glæde. Mon Doktoren vilde være tilfreds med hende i hendes nye Costume, tænkte hun. Det var første Gang, hun havde givet efter for hans Ønske om at faa hende med til en Fornøjelse. Birgit gennemgik i Tankerne den Række af Koncerter, Teateraftener og mere, som hun havde oplevet i den Tid, hun havde været i Byen, og sammenlignede det med den landlege Stillehed derhjemme. Hvor helt anderledes var det ikke! Som en lille lystig Sommerfugl havde hun flagret omkring fra den ene Fornøjelse til den anden — levende og nydt Ungdommen samtidig med, at hun havde været flittig med sine Sangøvelser.

Det bankede paa Døren, og uden at vente paa Svar stormede en ung Pige ind i hendes Værelse. „Aa, din lille forfængelige Sylfide, er Du endnu ikke færdig med at betragte al din Skønhed,“ raabte den indtrædende muntert. „Nu maa Du virkelig af Sted, at din højstærede Doktor ikke skal forgaa af Længsel efter Dig. Du ved maaske ikke, at der kun er tyve Minutter til Koncerten begynder?“ „Jo Tak, jeg ved det, kære, og jeg er der lige med det samme. Bare et eneste lille Øjeblik. Jeg maa virkelig have en bitte uskyldig Omgang af min Pudderkvast.“ „Er det ikke det, jeg siger, forfængelig er Du, selv om Du er sød — men forresten, for at tale om noget andet — har Du læst om den sørgelige Hændelse, der er sket paa din Hjemegn?“

„Hvilken?“ „Se her! jeg har et lille Avisudklip til Dig.“

Birgit skyndte sig at gribe det og lod Blikket glide ned over Linierne.

„Men, Aase, — det er jo Cordius! Hvor forfærdeligt! Der staar, at hans Tilstand er betænkelig — at — at det er en alvorlig Hjernerystelse.“

„Hvad er det med Dig, jeg synes, Du er ganske bleg, Birgit? Hvorfor tager Du saadan paa Vej — kender Du ham?“

Birgit rettede sig og svarede kort: „Ja, ganske lidt. Aase, jeg kan ikke tage med til Koncerten — ikke nu. Du maa hjælpe mig, undskylde mig hos min venlige Kavaller, at jeg har faaet Forfald.“

„Men Du, det kan jeg da ikke. Hvordan skal jeg dog klare det

— med hvad skal jeg undskylde Dig?“

„Du kan jo bare fortælle, at jeg har faaet en rædsom Hovedpine, at jeg er meget ked af det.“

„Ja, det er en nydelig Fælde, Du lokker mig i. Maaske inviterer han saa mig i Stedet for, og hvad skal jeg saa undskylde mig med — at jeg skal sidde og passe paa Dig! Mon det bliver taget for gyldigt? Du ved, jeg kan ikke udstaa Doktoren. For at bringe Dig det Offer at besøge dit Ærinde, maa Du i hvert Fald betro mig, hvorfor denne Ulykke gaar Dig saa nær til Hjerte. Som din Veninde kan jeg vel gøre Krav paa det.“

„Sæt Dig, saa skal jeg opfylde dit Ønske. — Det var en Foraarsdag, at Cordius og jeg traf hinanden første Gang. Han kom netop den Dag til Skovridergaarden for at tiltræde sin Stilling der som Forstassistent. Da han endnu ikke kendte Vejen, var det, han standsede for at spørge mig om Stedforholdene, og da min Broder næsten i samme Øjeblik kom kørende, og vi jo skulde samme Vej, var det meget rimeligt, at vi tog den fremmede med os — ikke sandt?“

„Jo, selvfølgelig! — og hvad saa?“

„Ja, vi syntes straks godt om hinanden alle tre. Uden at tænke videre over det, havde jeg fortalt Forstassistenten, at jeg hver Dag ved den Tid gik min Tur i Skoven. Og hvad skete — han og jeg traf stadigvæk hinanden.“

„Og det endte naturligvis med Forelskelse, kan jeg tænke mig.“

„Aa, vi syntes forfærdelig godt om hinanden.“

„Men hvad saa mere? Du maa skynde Dig at fortælle — husk Doktoren venter.“

„Ja, saa var det jo at jeg skulde rejse. Han var meget bedrøvet over det. Men jeg lovede at skrive flittigt.“

„Naa og saa, videre!“

„Ja, saa ved jeg ikke mere — for jeg skrev til ham; men jeg fik aldrig Svar paa mit Brev.“

„Forhørte Du Dig da ikke om, hvorfor han ikke svarede Dig!“

„Nej, saa ydmyg vilde jeg ikke gøre mig. Jeg foretrak at søge Glemsel, og da det er min Natur imod at agere sørgende Gammeljomfru, har jeg taget imod alle de Fornøjelser, der er blevet mig budt. Du husker nok, da jeg var hjemme i Ferien, havde vi Besøg af en, som tidligere har været min Fars Amanuenses. Jeg gik hver Dag Morgentur sammen med ham bare for at drille Cordius. Og, som jeg havde ventet, traf vi ham ogsaa en Dag, det vil sige paa Afstand.“

„Og Du tror, at han saa Dig?“

„Ja, ganske sikkert. Han kunde ikke andet. Men jeg lod, som jeg ikke kendte ham. Det var rigtigt grimt af mig. Jeg troede, jeg havde

glemt ham og var overlegen — men nu ved jeg, at det er langt fra Tilfældet. Aa, Aase, jeg er saa ulykkelig! Om han nu skulde dø! Jeg vil med det samme rejse hjem. Jeg maa være i hans Nærhed, at jeg kan høre, hvordan det gaar.“

„Birgit, fat Dig dog, hvad tror Du, din Far vil sige til det? Hvormed vil Du motivere din pludselige Hjemkomst?“

„Jeg vil blot sige til min Far, at jeg er træt og trænger til Rekreation. Vær nu sød, Aase, og hjælp mig og lad mig være lidt alene.“

— — —

En tre, fire Uger havde Birgit været hjemme. Og da hendes Fader tilsaa den tilskadekomne, kunde hun stadig følge hans Tilstand. Forsigtig forhørte hun om hans Befindende og kunde nu glæde sig over at vide, at det gik godt fremad med Patienten, og at der var de bedste Udsigter til, at han vilde komme fra sit Uheld uden Men. Med Ængstelse havde hun fra først af hørt sin Fader fortælle om, hvor ringe Haab, der havde været, da han fandt Forstassistenten efter hans uhyggelige Fald fra den høje Træstamme. Blodig og bevidstløs havde han ligget paa Stedet, hvor Ulykken skete, saa det var over Forventning, at det var gaaet saa hurtigt fremad. — Da Birgit endelig hørte, at nu var Patienten saa rask, at han kunde komme ud, var hun lige ved at glemme sig selv og juble højt af Glæde. Og fra den Dag begyndte hun atter at gaa i Skoven.

— Nu blomstrede Anemonerne. Mon Cordius tænkte paa den Eftermiddag, da han første Gang saa hende — mon han mindedes de mange Gange, de efter den Dag havde vandret sammen mellem Blomsterne, tænkte hun. Og mon han vilde være glad, hvis de nu traf hinanden. Intet vidste hun! Men hun havde en brændende Lyst til at gaa sin Tur til den Vej — ja, hun turde næsten ikke tænke paa det — for mon han igen vilde høre det, hvis hun igen sang, som hun gjorde det dengang. Og mon han vilde lytte efter hende og komme hende i Møde. Ja, bare hun dog vidste —

Som Dagene gik, og det nærmede sig Tiden, at hun atter skulde rejse, blev denne Lyst stærkere og stærkere efter at forsøge, om hun ikke med sin Sang kunde lokke ham til sig igen. Hendes Far havde raadet Cordius til at gaa Tur. Selvfølgelig vilde han gaa i Skoven. Hun vidste, at det var hendes Sang, der først havde draget ham til hende. Hun vilde synge for ham igen. Hun vilde gaa hver Dag — blive ved at gaa, indtil hun fandt ham — hun kunde ikke rejse uden at have set ham.

— Hvor Foraaret nu myldrede frem i Skoven. Solstraalerne legede som før mellem Bøgestam-

merne, og Knopperne stod bristefærdige under en vaarklar, blaaende Himmel!

„Akkurat som dengang!“ tænkte Cordius, da han første Dag efter sit lange Sygeleje dristede sig til at gaa en længere Tur. Foraaret kaldte stærke Længsler frem hos ham, og Mindet drog ham mod et Sted, han ellers i lang Tid havde søgt uden om. „Foraarets Sti“ kaldte paa ham. Han maatte gense Stedet, selv om han vidste, det kunde være farligt for ham i den Svækkelsestilstand, han endnu befandt sig. Han kunde ikke staa imod. I Drømme havde han set Birgit paa Foraarets Sti — havde hørt hende synge. Det stod saa lyslevende for ham, som havde han virkelig oplevet det. Stemmen var den samme lyse Ungpigestemme, mere udviklet, mere bærende. Og han følte sig lykkeberust af disse Toner, følte det, som var det hendes Længsel, hun sang ud imod ham.

En underlig, vemodig Strofe kom der ind imellem alt det lyse. Vel var det kun en Drøm — en Feberdrøm! Men han havde oplevet dette Møde i Drømmen. Det havde øvet sit Indtryk paa ham, saa han ikke mere kunde tvinge sin Længsel efter hende tilbage. Han havde hørt, at Birgit var hjemme. Og han havde en mærkelig Anelse om, at Birgit vilde forsøge at træffe ham i Skoven. Der var som en usynlig Tankebro imellem dem.

Der var langt til Foraarets Sti — aldrig havde Vejen forekommet ham saa lang. Han maatte sætte sig paa en Træstub, var ikke i Stand til at gaa længere, før han havde hvilet sig. Han tørrede Svedperlerne af sin Pande. Som det dog havde anstrengt ham at gaa hertil! Saa behageligt, som det paa dette Sted kunde tilbyde sig, satte han sig til Rette med Hovedet støttet i sine Hænder og faldt lidt efter lidt i en rolig Søvn.

Nu var Drømmen der igen! Han tog sig forvirret til Hovedet, da han vaagnede. Hvad var det? Havde han Feber — havde han drømt — eller — hørte han dog ikke Sang! Febrilsk rejste han sig, saa sig omkring og lyttede. — Jo! Det var virkelig rigtigt — det var Sang! Et Brus af lyse, lokkende Foraarstone! jublede ham i Møde. Denne Gang var det ikke Drøm — men Virkelighed!

Det var hende! Kun Birgit kunde synge saadan om Foraaret og Foraarets Længsel. Det var fuldstændig, som han havde hørt det i Drømmen dengang. Han tænkte sig lidt om for at finde ud af, hvor Sangen kom fra, og forbauledes over, at han kunde tvivle. Selvfølgelig var det fra „Foraaret Sti“. Hvor skulde Birgit vel ellers være. Foraaret er Drømmenes Tid, havde hun sagt til ham engang.

Sangen hørte op. Der blev stille rundt omkring. Kun en enkelt lille

Fugl brød Stillehed med sine Triller. Forsigtig fløjtede Cordius et Signal. Han fløjtede een Gang til og lyttede forventningsfuldt. Da hørte han en blød Fløjtemelodi tilbage. Han blev henrykt ved at høre det. Det var Svar! Nu vidste han, at det var Birgit, og naar hun besvarede hans Hilsen var det fordi, hun ønskede at møde ham. Aldrig før syntes han at have følt sig saa uendelig glad som i dette Øjeblik. Glæden fornyede hans Kræfter i saa høj Grad, at det med det samme var, som han slet ikke havde været syg. Han begav sig i Retning af Stedet, hvor han mente Birgit maatte være. Idet han traadte ud paa Vejen, fik han straks Øje paa hende. Han standsede forbauset. Hvor Birgit havde blevet voksen i den Tid, hun havde været borte, og endnu smukkere. Yndefuldt kom hun ham i Møde med Favnen fuld af Anemoner. Du dejlige „Foraar!“ hviskede han stille hen for sig. „Du dejlige, dejlige Foraar!“ Da Birgit saa, at Cordius bevægede sig lidt besværligt, ilede hun ham hurtigt i Møde det sidste Stykke Vej.

„Birgit!“ — „Cordius!“ „Her kommer jeg med selve Foraaret til Dig“, sagde hun med sit mest henrivede Smil og brød den Tavs-
hed, som indfandt sig i nogle Sekunder. „Jeg har plukket dem til Dig, og hvis jeg nu ikke i Dag havde fundet Dig, vilde jeg have sendt dem til Dig for at de skulde bringe Dig mine bedste Ønsker om snarlig Helbredelse — for i Morgen skal jeg rejse igen.“

„Birgit, at Du virkelig har tænkt paa mig. Du ved ikke, hvor Du gør mig glad, ja, det er altfor lille et Ord, for jeg er lykkelig! Og Blomsterne er vel plukket paa „Foraarets Sti“, kan jeg tænke. „Aa — jeg, som troede at — — Hun saa spørgende op paa ham.

„Det er sandt“ sagde han smilende; „det ved Du jo slet ikke. Det maa jeg fortælle Dig. Den Vej, jeg første Gang traf Dig paa, har jeg døbt: „Foraarets Sti.“

„Nej, hvor smukt,“ udbød hun.

„Ja, ikke sandt og hvor betegnende er det Navn ikke for os to“, svarede han stolt. „Der har jeg fundet Foraaret i dobbelt Forstand, for der fødtes Vaaren i mit eget Hjerte — det Foraar, jeg aldrig før havde drømt om — og det var Dig, der vakte det.“ Han samlede Blomsterne i sin Haand. „Tak, Tak, Du søde, lille Birgit!“ Nu er det Foraar igen. Og nu genlever jeg det samme, som den Dag, jeg fandt Dig. Den samme lille Blomsterdronning staar ved min Side og frister mig med al sin Sødme — og jeg er lykkeberust. Altsammen er det som dengang!“

„Ikke alt,“ svarede Birgit rød-
mende,

„Hvorfor ikke? skyndte han sig at spørge lidt mørkt.

„Nej, dengang var jeg kun en

fremmed for Dig. Da kendte Du mig ikke. Men nu — nu ved Du vist godt, at jeg er din.“

„Birgit — er det sandt!

„Ja — ellers var jeg ikke kommen. I al den Tid, Du har ligget syg, har jeg været hjemme. Jeg kunde ikke udholde at være i Byen en Dag længere, da jeg havde læst om Ulykken.“

Ude af sig selv af Lykke slog han Armen om hendes Nakke og saa hende dybt i Øjnene.

„Birgit,“ sagde han bevæget. „Lad Foraarets Sti være det første Vidne til vor Lykke.“

Et Problem.

Af A Leach.

Huset var fuldt af Bryllupsgæster. Det er tyve Aar siden, dengang da alle kendte hinanden, i større Fortrolighed end nu.

James Courtney's smukke unge Datter skulde giftes med John Elrams Søn, og Brylluppet skulde staa paa det gamle Familiesæde ved Hudson Floden. Der var 30—40 Gæster pakket sammen i det store gamle Hus, — og vel lige saa mange var indlogerede i Husene rundt omkring. Der havde været Ride- og Køreture og Dans, men nu, Aftenen før Brylluppet var der mere stille i Huset.

Der var Uvejre og Storm i Luften.

Bruden, en sart lyshaaret Skikkelse, havde hele Dagen gaet rundt med store opspilede Øjne og skælvende Læber. Hun stod nu ved det store Verandavindue og stirrede ud over Floden og Bjergene, hvor de svovlgule Skyer samlede sig, — hun havde ængstelig knyttet sin Haand ind mod Hjerteret og trak Vejret tungt. Hun var altid meget stille, og man saa smilende efter hende, da hun gik ud med dette fjerne Udtryk i Ansigtet, som røbede, at hun var sig sine Ongivelser næsten ubevidst.

Brudgommen boede i Huset i disse Dage og havde til sin Raadighed tre Værelser, som han delte med sin Fader og sin Forlover. Det havde været paa Tale, at han skulde bo hos en af Naboerne, men denne Tanke blev afvist af den gamle Courtney som noget Nonsens. Alle Brudepigerne var der ogsaa — et helt Dusin af de smukkeste Piger i New York. Efter Middags samledes de alle i den gammel-dags, hyggelige Dagligstue. Gardinerne viftede i Trækket fra Vinduerne, — inde i den overvarme Stue snappede man næsten efter Vejret. Der var en vis højtidelig Stemning over Gæsterne. Brylluppet i Morgen, der hidtil syntes som en glad Spøg, begyndte nu at antage en højtidelig Karakter. En eller anden satte sig til Pianoet og sang en gammel Folkesang, — og da de sidste vemodige Toner døde hen, sænkede der sig en dødsens Stilhed over Værelset.

En ung Pige, livlig, sorthaaret og sortøjet, i et broncefarvet Kostume, der viste hendes pragtfulde Skuldre, rejste sig. Hun var første Brudepige, en Kusine til Roger Elram og Brudens bedste Veninde.

„Er der nogen af Jer, der kender noget til Spiritisternes Borddans?“ spurgte hun. „Dette her er lige en Aften for Spøgelserne til at spadser i og for de Herrer Aander til at banke i.“

Hun bankede let paa det lille Bord, hvorfra hun havde fjernet alt Nipset. Et Par unge Mennesker sprang til for at hjælpe hende.

„Og kom saa alle, der vil være med til at snakke med Aanderne!“

En Del af Selskabet gad ikke være med til, hvad de ansaa for Barnestreger — og nogle unge Par fandt, at der var bedre Ting at benytte Tiden til. Resten flokkedes om det lille Bord, som de stirrede paa, som om det var et sjældent og mystisk Apparat, de aldrig før havde set. Den sorthaarede unge Pige saa over paa Bruden. Med en heftig Bevægelse greb hun hende om Haandledet og trak hende frem til Bordet.

„Jeg er sikker paa, at Du er et udmærket Medium, Julie, — vi skal alle røre ved dine Hænder med vore, — det er Dig, fra hvilken „Kraften“ skal komme.“

Julie for sammen og gjorde Modstand.

„Nej, Du skal ikke være ængstelig — Du maa, hører Du — alene din bange Mine viser, at Du vil være god til det. Kom saa bare!“

De andre saa ud til at være lidt

trykket ved Situationen — Brudgommen var synlig nervøs og lod ikke til at holde af den Rolle, Julie havde faaet tildelt — men han nedlagde dog ingen Protest.

„Kom nu, Roger,“ sagde den unge Pige og satte sig.

Bordet var saa lille, at der kun var Plads til fire omkring det — og Kvarteret kompletteredes af Forloveren. Der lod et Tordenskrall og Luften formentlig lugtede af Svovl. Hænderne rørte ved hinanden paa Bordet. Pludselig hørtes en Lyd, underlig, ubeskrivelig, og den kom, lod det til, fra Bordpladen selv.

„Lad mig spørge,“ udbrød den unge Pige febrilsk. „Lad mig! — Bliver dette Ægteskab lykkeligt? Bank to Gange med Benet, hvis det er ja — en Gang, hvis det er nej!“

Med et Brag løftede Bordet sig og slog haardt over mod Julie. Hendes Kæreste sprang op og forsøgte at gribe hende, idet hun faldt besvimmel.

„Raab blot ikke Alarm — det er bare Uvejret — Tordenluften. Hun vil straks komme til sig selv igen!“

De gned Julies Hænder, og lidt efter aabnede hun Øjnene. Hendes Forlovede holdt et Glas Vand hen til hendes Læber.

„Lad mig blot gaa,“ sagde hun, „det er straks forbi. Jeg var bare saa nervøs.“

Hun rejste sig bleg og rystende, men hun lo. Roger tog hende under den ene Arm — Veninden under den anden, og førte hende ovenpaa. Roger kom straks tilbage og gik ind i Billardværelset. De unge Mænd havde tænkt at fejre hans sidste Ungkarlaften med en lystig Leg, efter at Damerne havde trukket sig tilbage, men Munterheden syntes ikke at slaa til. Der sprang nogle Champagnepropper, men i en tidlig Time saa man dem alle gaa i Seng.

Marie, Julies sorthaarede Veninde, gik ned ad den lange Korridor som førte til Julies Værelse og saa ind. Hun laa vaagen og stirrede med sine blaa Øjne. Marie kastede sig paa Gulvet Siden af hende.

„Hvorledes skal jeg kunne tilgive mig selv? — At ophidse Dig nu, da Du trængte saa haardt til at hvile Dig, for at samle Kræfter til i Morgen. Lad mig hvile hos Dig i Nat!“

Julie lo. — „Og snakke hele Natten — nej Tak, gaa nu bare og lad mig sove.“

Da Marie var gaaet, satte Julie sig op i Sengen, tog en Medaillon frem, trykkede paa Fjederen og betragtede den Mands Ansigt, som saa snart skulde være hendes Ægtefælle. Det var et regelmæssigt smukt Ansigt, fuldt af Kraft og Lidenskab, af kold Beherskhed tiltrods for dets Ungdom, et Ansigt, skabt til at gøre Indtryk paa Kvinder.

Hun saa længe paa det, lagde det saa tilbage paa dets Plads ved hendes Hjerter. slukkede Lampen og sov saa ind med et Smil paa Munden.

— Det forekom hende, som om hun knapt havde lukket Øjnene, da hun aabnede dem igen i Rædsel. Hun maatte have sovet i flere Timer, thi Dagskæret begyndte at krybe ind gennem det aabne Vindue. Det var et underligt Lys. Stormen rasede endnu værre end før. En forfærdelig Angst havde grebet om hende.

Der var noget, som bevægede sig, — ligesom noget svævede i den vage, grønne Dæmring, og for hendes Øjne stod nu en Skikkelse, der gled nærmere, til den var lige ved hende. Det var hendes Kærestes Ansigt, — men ud af hans Øjne lyste en Djævels Sjæl. Ondskab læstes ud af hvert Træk, — det Smil, der forvrængede hans Mund, var som et Mareridt af Grusomhed og fantanisk Skadefryd.

Som fortryllet kunde hun ikke rive sine Øjne fra dette vanvittige Ansigt, — hun trykkede sig ind mod Væggen, og da saa hun en Haand med en blinkende Kniv løfte sig op over Sengekanten. Hun fulgte den, idet den kom nærmere, som en Fugl følger Slangens Bevægelser, — og saa lod et Tordenskrall, som rystede Huset i dets Grundvold. Hun skreg og skreg igen! Saa hørtes en Lyd af løbende Fødder. Da Marie og en anden afhendes Veninder styrtede ind i Værelset, fandt de kun Julie derinde, — hun laa skælvende i et hysterisk Anfald.

Der blev intet Bryllup den Dag. Bruden skreg højt, at man maatte frelse hende fra hendes Forlovede — hun havde faaet Hjernebetændelse! Gæsterne blev sendt bort, — alle undtagen Marie og Roger. Han gik i Timevis op og ned ad Gulvet, angst og elendig. Og da endelig Feberen forlod hende, og man spurgte hende, om hun ikke vilde se ham, klyngede hun sig til sin Moder, græd og bad — han

maatte ikke komme.

Det var jo blot en Hallucination fra Feberens Begyndelse, trøstede Moderen hende med, — men Julie vilde ikke se ham trods hans Bønner og Andmodninger om at maatte forklare, hvor umuligt det var, at han havde kunnet komme ind paa hendes Værelse. For hende eksisterede han ikke mere, — hun huskede blot disse morderiske, vanvittige Øjne, denne grusomme Mund. Hun saa ham aldrig mere.

— — —
Doktoren fortalte denne Historie til os ved Frokosten i Delmoco's Restaurant i Gaar. Julie Courtney, en mager graahaaret Dame, med stirrende blaa Øjne, sad et Par Borde fra os. „Tror De ikke, hun forvandt det?“ spurgte jeg.

„Han giftede sig naturligvis med den sorthaarede Pige?“ afbrød den Tredie ved vort Bord.

„Ja — løjerligt nok“ — svarede Doktoren, — „det gjorde han — — Men dermed er Historien ikke forbi! — Næ, hør blot: ti Aar efter deres Bryllup dræbte han i et Anfald af Vanvid sin Kone med en Kniv. Det maa være foregaaet akkurat som Julie Courtney drømte det. Han er paa et Galehus den Dag i Dag.“

„Og Julies Drøm frelste hende fra den Skæbne. Eller den Tanke faldt mig lige ind — maaske han i et Anfald af Galskab virkelig kom ind paa hendes Værelse og prøvede at myrde hende?“
„Aa, det er vel sandsynligere —“ svarede den tredie Mand ved Bordet, — „at det var aftalt Spil mellem den sorthaarede Pige og Brudgommen for at skræmme Julie væk fra ham — og da saa deres Ægteskab blev en Skuffelse, satte han en Slags „poetisk“ Retfærdighed i Scene og dræbte sin Hustru.“

— — —
Som man — efter hans prosaiske Tankegang — kan tænke sig, tilhørte vor Trediemand Politiet. — Vi andre holder paa den mere mystiske Forklaring; at der ingen Forklaring er!

Udenfor Redaktionen.

Hr. Mads Madsen.

—o—

Naar jeg ikke svarede paa Deres forrige Indlæg, var det dels, fordi jeg ved Deres citeren Ordspørg kom til at tænke paa et do saalydende: Den klogeste giver efter; men dels ogsaa fordi, jeg syntes hele Sagen ikke var den Sværte værd, som er ofret paa den. Paa Deres direkte Opfordring dog dette sidste Svar.

Den af mig omtalte Besparelse (Telefonen), var jo kun nævnt som Forudsætning for vor Beslutning. Formandens Dispositioner vedrører selvfølgelig ikke mig Hr. M. M. maa dog ikke mene, at Kaffe-drikningen er en Opfindelse af nuværende Kommission; den er tværtimod en gammel hævdevunden Skik — her som fl. Steder, — som Byraadet meget vel indser Betimeligheden af ved hvert Aars Budgetbehandling velvilligt at beregne et passende Beløb hertil. Men da nu altsaa hele Beløbet skal paalignes Skatteyderne, bliver Kaffe procenten 0,026, eller for en Skærveslager (af de ægte) 10 Øre aarlig = 1 Øre pr. Termin. Heraf dækkes dog en Del af Tilskud fra Staten.

Jo, Hr. M. M. har ganske Ret: „Man maa forbavses“, nemlig at han ikke har kunnet finde et bedre og mer betydende Objekt for sin Manen til Sparsommelighed.

Den af Hr. M. M. os ikendte Bøde (ingen Rejse) har de respektive Medlemmer pure nægtet at modtage.

Hvorledes Hr. M. M. kan tale om manglende Mandighed hos andre, saalænge han selv skjuler sig, forstaar jeg ikke.

M. Larsen.

Land og By.

—:—

Det ideelle Sommervejr,

som vi har været begunstiget med siden Pinsen, har lokket en

Mængde Badegæster herover. Hotellerne er for Tiden overfyldte, og vi skal saa langt tilbage som til 1914, for at finde lignende Varmerekorder. Badelivet florerer og Teltbeboerne nyder Sommerferien.

Desværre bliver Manglen paa Regn mere og mere følelig, og Landmanden, der i Forvejen lider under de lave Produktionspriser, sukker efter Regn, Lad os haabe, at Vejrprofeternes Spaadomme snart gaar i Opfyldelse.

Lystturen Bornholm rundt,

der var arrangeret af Østbornholmske Dampskibsselskab, maatte desværre aflyses paa Grund af nordøstlig Blæst. Paa Forespørgsel meddeles os, at Turen søges gennemført Torsdag den 28 ds.

Lystturene til Christiansø

med S/S Hammershus har hidtil været begunstiget af det dejligste Vejr, hvorfor mange Badegæster har benyttet Lejligheden til en forfriskende Sørejse. Baa-den har hver Gang været fuldt optaget, og enkelte Gange har den maattet gaa Ekstratur til Gudhjem, for at optage Passagererne derfra.

Karina de Valdoza,

Europas berømte kvindelige Suggestionseksperter gæster i Dag Allinge og giver Sceancer paa Christensens Sal. Fruen har en Mængde glimrende Pressemeddelelser fra de skandinaviske Lande, hvor hun har optraadt og hendes Tankeoverførings eksperimenter er fænomenale. Vi henviser iøvrigt Programmet.

I Morgen, Lørdag er Fruen engageret til Hotel „Strandslot“

Hotel „Allinges Havekoncerter

samler efterhaanden et trofast Publikum. Haven er jo ogsaa særlig tiltrækkende nu i de lune Sommeraftener, og der er Underholdning af forskellig Art. Alexandersens Trio spiller i Aften, og paa Søndag illumineres Haven og Scheuermanns 4 Mands Jazzband, der optraadte forleden, spiller atter sine moderne Schlagere.

Landbrugernes Sammenslutning og Moratorieloven.

L. S. har fra sin første Færd indset Nødvendigheden af et Moratorium, en Henstand, der freedede de enkelte Landbohjem, saaledes at der kunde blive Tid til en grundig Forberedelse af Retningslinierne i den aldeles uundgaelige Tilpasning og Tilformning i produktions- og kapitalmæssig Henseende af dansk Landbrug, nødvendiggjort af de ændrede Afsætnings- og Prisforhold.

Gentagne Gange har L. S. fremsat sine Moratoriekrav, indkaldt til Forhandlingsmøder mellem Landboforeningerne, Husmandsforeningerne og Kreditorganisationerne og i det hele taget gjort et godt Arbejde paa dette Omraade.

Som bekendt har Rigsdagen nu

vedtaget et Moratorielov; dette maa L. S. være glad for, og det maa haabes, at Loven vil blive praktiseret saaledes, at den kommer til at gøre saa stor Nytte som muligt blandt trængende Landmænd.

Til Administrationer af Loven nedsættes indenfor hvert Amt et 5 Mands Udvalg med en Dommer eller ligest, som Formand. De stedlige provinsielle Landbo- og Husmandsforeninger vælger hver et Medlem.

Da L. S. har arbejdet saa energisk for at faa gennemført Moratorieloven, finder vi, det havde været ganske naturligt, om det var bleven L. S., der i hvert Amt havde valgt en mindre og en større Bruger til at tiltræde Moratorieuudvalget, men saa megen Anerkendelse har man altsaa ikke ment at kunne yde L. S.

Her paa Bornholm havde L. S. imidlertid haabet at kunne faa Ønsker om at Moratorieuudvalgsmedlemmer ogsaa var Medlemmer af L. S. virkeliggjort paa anden Maade. Der blev derfor fra L. S. Amtsforening rettet en Henvendelse til Bornholms landøkonomiske Forenings Bestyrelse og Desamv. borh. Husmandsforeningers Bestyrelse om at vælge Moratorieuudvalgsmedlemmer, der ogsaa var Medlemmer af L. S., og man har tilladt sig at foreslaa følgende yngre, dygtige Landmænd: for Landboforeningen Gdr. Knud Hansen, Thingfogedgaard, Ibsker, eller Grd. Herluf Hansen, Risegaard, Østerm., og for Husmandsforeningerne Hmd. Hj. Olsen, Kirkely, Nylars, eller Hmd. Axel Andersen, Fuglesangen, Rutsker.

Ingen af disse foreslaaede fandt imidlertid Naade for de 2 Foreningers Bestyrelser. Man foretrak at vælge Karetmager Viggo Pedersen, Skagelfaldet, og Folketingsmand, M. Blem, Engegaard, der i Øjeblikket begge staar udenfor L. S. Medlemsrækker.

Selv om vi har bragt i Erfaring, at sidstnævnte, da Valget skulde afgøres, havde erkendt sig som 66 ²/₃ % L. S. Tilhænger — dette maaske endda kun i Valgøjeblikket — kan L. S. ikke være tilfreds med det Hensyn, der er taget til os.

Ganske vist har vi ligeledes bragt i Erfaring, at Dommeren skulde have ønsket de 2 Herrer, der er valgt, fordi de i Forvejen var Medlemmer af Amtsakkordudvalget. Imidlertid synes vi, at de 2 Landboorganisationers Hensyn til Dommeren ikke burde have været saa stort som Hensynet til den Landboorganisation, der dog vistnok tæller det største Antal aktive Landmænd i sine Rækker, som nogen af vore Landbøsammenslutninger gør her paa Øen.

Det er jo engang ikke nok, at man ved Dyrskuefrokoster o. lign. Steder løfter Pokalen og udbringer Skaalen for det gode Samarbejde i Landbruget. Samarbejdet maa vises i Praksis, det hører vor virkelighedskrævende Tid til.

Landbrugernes Sammenslutnings Forretningsudvalg.

Drukneulykke.

Pullmotoren blev i Gaar Eftermiddag kaldt til Sandkaas, hvor en ældre Herre, der for Tiden ferierer paa Hotel Sandkaas, under Badning i den høje Sø blev ramt af et Ildebefindende og gik under Vand. Skønt han efter Øjenvidners Beretning kun laa i Vandet halvdant Minut, var det ikke muligt for Pullmotoren at kalde Liv frem — og man antager, at Badegæsten er blevet ramt af et Hjerteslag. Ambulancen bragte ham til Sygehuset.

Ølsker Tyreholdsforening.

Foreningens Tyr staar til Afbenyttelse hos Rottensten, Hullegd., Ølsker. Ikke Medlemmer kan ogsaa laane Tyren. Kun sunde Køer maa føres til Tyren. Tyren er anerkendt ved Landøkonomisk Dyrskue.

Afst. 1. Pr. (Ekst. 20 og 20), ialt 40 Point
M. 3. - 4193 - 421 - 198.
Mm 9. - 5325 - 489 - 291.
Fm 10. - 4693 - 428 - 225.

P. B. V.

Hans Jensen.

Gratis Bal

hver Lørdag Aften.
HOTEL SANDKAAS.

Hotel „Allinge“. Dansant

Fredag d. 15. Alexandersens Trio.
Søndag d. 17. Scheuermanns
4 Mands Jazzband.
Haven er illumineret.

Sunde Grise

ønskes til Købs. Tlf. Sandvig 23.

Ford-Motorer.

Pr. Stk. 65 Kr., 2 for 100 Kr.
Brinken, Sandkaas.

Slagtede unge Høns

til Salg. 1—2—3 Aars.
Bestilling modtages.
Lundegaard, Ejner Kofoed.

Jurist.

I alle juridiske Anliggender vil jeg kunne træffes fra Mandag den 18. til Lørdag den 23. ds., begge Dage medregnet, bedst Kl. 19—20 hos Avlsbr. O. Svendsen, Sandvig.

Ærbødigst

Johs. A. Svendsen,
cand. jur.

Udpantning

for 2. Termin, Kommuneskatten 1932—33 (Juni Termin) vil blive paabegyndt Lørdag den 16. ds., forsaavidt Skattebeløbet ikke er indbetalt forinden.

Allinge-Sandvig Borgmesterkontor, d. 8. Juli 1932.

M. Bloch.

Bagerikarl

kan faa Plads straks.

Bager H. Jørgensen, Allinge.

HASLE

Restpartiet af

Sommerhatte

udsælges billigt.

Moderne Filthuer hjemkomne.

E. og E. Petersen.

Biler udlejes.

15—16 Pers. Turistbil.
12—13 — Charabanc.
6—7 — Chrysler.

Vilh. Riis, Allinge. Tlf. 131.

Al Lastkørsel udføres.

Over Land

til Simrishamn, Malmø og København.

S/S Hammershus sejler fra Allinge Kl. 9 Mandag, Tirsdag, Torsdag og Lørdag. — Søndag Kl. 8 og 18.30. Ank. til København 1.25. Hurtigste, billigste og bekvemeste Rejserute.

Enkeltpilet gælder Tur—Retur. Simrishamn samme Dag 5 Kr.

Christiansø—Gudhjem Onsdag og Fredag m. Afg. fra Allinge 9.30, Pris 4 og 2 Kr.

Nærmere ved Turistbureauet, Sandvig Tlf. 100. og Dampskibsexp. i Allinge, Tlf. 75.

Den rigtige Linoleumstjære til Tagene

og til Tjæring af alt Tømmer og Træværk sælges i Dunke, smaa og store Tønder. Ægte jordbrændt finsk Tjære, Fernis og Lak.

Alle Farver til Maling og Kalkning og holdbare Farver til at male ru Træværk med. Vi sælger gerne billigt.

Nordlandets Handelshus.

Allinge Teater: Fredag den 15. Juli Kl. 8.

Hotel Strandlot: Lørdag den 16. Juli Kl. 8

giver den berømte kvindelige Suggestionseksper

KARINA DE WALDOZA

sine Seancer, og viser en Række mystiske og interessante Eksperimenter. — Bl. a. vil Karina de Waldoza drikke sine Medier berusede i almindeligt Brøndvand. — Billetter: Voksne 1 Kr. + Skat. Børn 50 Øre + Skat faas ved Indgangen fra Kl. 7.

Bedste Hønsfoder.

Sunde Varer af Hvede, Byg, Blandingskorn, Majs, Kyllingefoder af særlig god Blanding, Hønsfoder, gode Kalkskaller, smaa Trækul. De rigtige smaa Priser er i

Nordlandets Handelshus.

Dameovertøj.

Restlageret af Sommertrækker sælges nu til ekstra nedsatte Priser.

Magasin du Nords Udsalg,
ved Victor Planck, Allinge.

Dobbeltraffineret Køkkensalt

og ægte spansk Salt til paalidelig Nedsaltning af Kød og Sild.
Ren Høsalt i Sække a 100 Pd. Fin engelsk Smørsalt.
Bordsalt i Pakker og Glas — alt til Dagens smaa Priser.

Nordlandets Handelshus.

Der siges af Herrerne i Hasle — ja over hele Øen — at **Kjær's smertefri Barbering** virkelig passer, og Klipningen efter sidste Mode, den er fin.
Damerne siger: Kjær er den eneste der klipper, som det skal være, den **fineste og holdbareste Ondulation** udfører han, **Vi gaar til** ➔ **Kjær.**

De Landmænd, som vil bruge

18 pCt. Superfosfat. 40 pCt. Kaligødning til Vintersæden, bedes afgive Bestilling snarest.

Vi har Lager af Chile Salpeter og svovlsur Ammoniak og er billig Sælger pr. Kontant.

Nordlandets Handelshus.

Iscreme!

anbefales.

Akts. Bornholms Iscreme-Fabrik, Rønne.

Tlf. 216 og 599.

Vor anerkendte Iscreme:
NUCCA — VANILLE — ANANAS
er atter paa Lager i vort Depot i Allinge ved Chr. Jørgensen. Tlf. 144.

Naar Solen skinner om Søndagen

er det rart at have Film i Kameraet. Husk derfor at forsyne Dem i **Marckmanns Bog- og Bladhandel, Hasle.**

Alle Tryksager

saasom

Regninger, Meddelelser, Konvolutter,
Dags-Dato, Vekselblanketter,
Visitkort og Takkekort,
Love og Regnskaber,
Sange og Salmer,
Medlemskort

leveres bedst og billigst fra

Allinge Bogtrykkeri.

BRØDRENE ANKER, HASLE

JERNSTØBERI & MASKINFABRIK.

Ajlepumper - Vandpumper - Varmtvands-Anlæg,

Hotel- og Restaurant Stammershalde

anbefales som Øens smukkeste Udluftssted. Hver Søndag Eftm. Koncert fra 4—6 og Aften-Dans fra 8—12.

1ste Kl. Varer. Moderate Priser.
Madkurve kan medbringes.

STRANDHOTELLET i SANDVIG

➔ har aabnet Sæsonen.

Øens livligste Etablissement.
1ste Kl. Restaurant. Moderate Priser.
Telefon 14.

Ærbødigst

Fr. Bidstrup.

Badeartikler.

Mange fikse Nyheder.

Nordlandets Handelshus.

Spiralsenge,
Madrasser.
Vattæpper.

Stort Udvalg
i
Nordlandets Handelshus.

Mejeriet Kajbjerggaard F lodeis F laskefløde

Vi anbefaler vor Flødeis og vor Flaskefløde.

Hos vore Forhandlere i Allinge-Sandvig, Tein, Ølsker Brugsforening og i Hasle kan alle Sorter Flødeis faas uindpakket uden forudgaaende Bestilling. — Bestillinger paa indpakket Is modtages gerne overalt.

Ring til Allinge 86 og Isen bringes.

Vore øvrige Mejeriprodukter bringes i Erindring.

Møllers Bogbinderi

Tlf. 865.

Chr. Dideriksen, Rønne.

Tlf. 865.

Indbinding af Bøger. — Protokolfabrik. — Papirvarer.

I. Kl. Arbejde. — Rimelige Priser. — Hurtig Levering.

Leverandør til Biblioteker, Foreninger og Øens største Forbrugere.

Enten De biler eller cykler eller gaar

— gennem Hasle —

lige meget om Hellig eller Sønn, bør De stoppe op ved Marckmanns Kiosk, hvor De faar Bornholms bedste FLØDEIS, Vaffel-Bøger-Pind, nemlig **Karlsens.**

Vi sender Dem Nordbornholm,

tænk derfor ogsaa paa os, naar De har et eller andet at avertere.

Alle Abonnenter paa „Nordbornholm“ kan hvert Kvartal gratis faa optaget en Annonce til en Krone eller faa en tilsvarende Rabat paa Avertering. — Tegn Dem derfor som Abonnent paa Nordbornholm for Juli Kvartal!

Bornholms Spare- og Laanekasses

Afdeling i Allinge.

Kontortid 9—12 og 2—4.

Renten af Indskud er paa
3 Mdr. Opsigelse 4,5 pCt. p. a
Alm. Sparekassetilkaar 4 -

Boxer udlejes.

Marckmanns Bog- og Bladhandel

modtager

Annoncer og Tryksager fra Hasle og Omegn til

Nordbornholms Bogtrykkeri.

Trykprøver forefindes.

Priser opgives.

Gornitzka, Allinge.

Annoncer kan indleveres og betales til vor Repr. i Hasle: Bog- og Bladhandler Marckmann.

Moderne Sommersko

faas til en billig Pris hos
Carl Larsen, Vesterg., Allinge.

Niels V. Grooss

Blikkenslager.

Aut. Gas- og Vandmester.
WC, Kloak- og Centralvarmeanlæg.
Tilbud og Overslag gratis.

Aktieselskabet

Hasle Bank

modtager Indskud paa Indlaansbog og Folio, Terminsydelser til Kreditforeninger, ordner Kreditlaan m. m.

Overretssagfører

Jac. Jensen.

Inkassationer, Ejendomshandler. Dokumentsskrivning, Dødsbehandling m. v.

Kontor i Allinge:

(Bogtrykker Gornitzkas Ejendom).
Træffes personlig hver Fredag Kl. 11-1.

Køb danske Varer
og De gavner det danske Landbrug og Industri og skaffer

Arbejde til Landets mange arbejdsløse.

Cyklen.

— 0 —

Hvorfor har endnu ingen sunget Cyklens Lovsang?

Er den ikke vor trofaste Tjener, nøjsom og øjeblikkelig lystrende, en god Kammerat.

Muntert skinner den i Solen, og raper den uden Forjagethed. Dens Rytmе er som en ung og glad Sang.

Forlængst er den traadt svært i Baggrunden eller ud i Grøftkanten af Bilerne, og den forlejer ikke Ejeren med social Anseelse, man behøver ikke at være Velhaver for at besidde den, og den fremtræder ikke Aar for Aar i ny fængslende Modeller, dens Storbros, Motorcyklen, løber den med Lethed ind, og med Bilen har den kun Gummiet og Katteøjlet tilfælles.

— — —

Cyklen er som Bilen, en fremmed, der har gjort sig hjemme og faaet Indfødsret i Landet. Den er bleven den danske af alle Færdselsmidler, og vi holder af den.

Ingen Opfindelse har nogensinde suppleret Mennesket som Cyklen. Den kræver næsten intet, den spiser ikke, den drikker ikke, og man kan have den staaende i sin Stue, og saa er den saa dejlig trofast. Den gør et Menneske uafhængig af alle Transportvanskeligheder. den forkæler ingen, men lyster vort mindste Vink; den kræver blot Medvirke, den styrker Mennesket og øger Agtsomheden. Den lærer os den sundeste Lærdom, at Arbejde og Nydelse hører sammen.

— — —

En Turist med utaalmelig Længsel efter Friluftsliv, og som elsker sit Land, kan ikke faa nogen bedre Ven end Cyklen, der kan føre ham hen, hvor han ønsker.

Det er det gode ved Cyklen, at man kan give sig god Tid. Medens Kilometer følger sig til Kilometer, kan man i Ro og Mag betragte Omgivelserne.

I en Hvil paa Vejen med Cyklen mod et Træ eller en Skrænt er man mellem Grøftens Urter og Græs i Stand til at forputte sig i Naturen. Herude i den friske Luft er der højt til Loftet og vidt til Væggene; man ser Straaene omkring sig stige som Palmer og høre dem suse som svag Musik; gennem ens Sind gaar et Drag af Befrielse, man glemmer for et Øjeblik de daglige Bekymringer og Fortrædeligheder, og medens en mild og fredsæl Luftning stryger hen over Jorden, glider man drømmende i Naturens Hemmelighed.

— — —

Cyklen er altid beundringsværdig, den er smidig, let, anvendelig selv paa de smalleste Stier; den bruger Menneskets Kraft og giver den mangedobbelt tilbage den elektriske Sporvogn er afskrækkende tung og klodset og fører en forfærdelig Spektakel med sig. Jernbanetoget kan kun benyttes visse Tider af Dagen, og Automobillet løber i Reglen for hurtigt.

I Modsætning til en Biltur, der kun afslører Landets Lidenhed, hvor Linierne i Landskabet udviskes, og hvor smaa Klatter af Skov og Stumper af Sø jager forbi som grønne og blaa Pletter i et livfuldt Maleri — tillader Cyklen os at trænge ind i et Landskabs mere intime Hemmeligheder, der ruller en Mangfoldighed af Indtryk og under de jævnt glidende Gummihjul. En Bilist kommer videre om, men en Cyklist kommer dybere ind. Og det er Genvejene, der er Udflugtens Hemmeligheder.

Af alle de fortræffelige Ting, Mennesket har opfundet, er maa-

ske ingen saa fuldtud vellykket som Cyklen og af alle moderne Færdselsmidler er den billigst i Anskaffelse — ogsaa af den Grund værdsætter vi den.

Arthur Dalsby.

Forraadt Kærlighed.

Efter det Franske.

— 0 —

Maanen skinnede ind i et af de Værelser, hvor Mandskabet af Feltartilleriregimentets fjerde Afdeling laa og sov. Med sine blege Straaler kærtegnede den Batteritrompeter Bachls tykke, røde Ansigt. Af denne Kendsgerning kan man slutte, at Maanen ikke har nogen fin Smag.

Den af Maaneskinnet bestraaede Blachls smilede i Søvn. Han spidsede sin røde Mund til et Kys, thi han drømte om Aloisia Pospischil, der var Kokkepige hos Kaptajn Fingal.

Bachl og Aloisia elskede hinden trods Batterichefens Forbud: Denne havde nemlig ved en Rapport erklæret, at han paa ingen Maade vilde taale Dumheder af nogen Art med hans Kokkepige, og at han vilde betragte ethvert Kærlighedsforhold med Aloisia som Mangel paa Respekt overfor hans egen Person.

Men en Batteritrompeters Kærlighed er saa mægtig, at den tør trods selve Chefen. Bachl kunde rigtignok yderst sjældent tale med sin Elskede, men saa til Gengæld overøste han hende med de ømme Breve, som hun besvarede paa samme Maade. — Parrets „Postillon d'amour“ var Hr. Kaptajns Oppasser, der hver Dag mødte paa Kasernen.

Nowotny hed samme Oppasser, og han paastod, at dette Kærlighedsforhold indbragte ham gode Drikkepenge fra den ene Side og mangel på Bid fra den anden.

Batteritrompeter Bachl smilede atter i Drømme; og det var ikke saa underligt. I Dag, Søndag, skulde et af hans kæreste Ønsker gaa i Opfyldelse. I hans Bukse-lomme laa nemlig et Brev fra Aloisia med Indbydelse til en Søndagsudflugt. Udgifterne vilde hun helt og holdent tage paa sig. Bachl, der fik Brevet ved Middagstid, havde da trykket det til sine Læber, hvilket havde nogle slemme Fedtpletter paa Papiret til Følge.

Atter smilede Bachl. — Han drømte just, at Aloisias hulde Skikkelse stod for ham, og han vilde da omfavne den muntre Pige. Men han blev hurtig væk, og det paa en højst ublid Maade, idet han fik et vældigt Dunk i Siden. Bachl havde nemlig i Søvn omfavnet sin Kammerat Zwirina.

— Naa, din tykke Tamp! brølede denne op; kan Du ikke lade én have Ro!

Nogle af de sovende fo'r forskrækket i Vejret, og den stedse tjenstivrige Opsynshavende, Janko, der ikke var rigtig klar over Situationen, raabte: Hvem snakker dér i Geledet?

Maanen blegnede, Dagen begyndte at gry, og snart lød Soldaternes Morgensang gennem Kasernen.

— Staa op! Staa op! Staa op! raabte Janke og vendt sig om paa den anden Side. Nu mødte ogsaa den vagthavende Underofficer for at vække hele Kompagniet. Han skaanede sin Stemme og rev simpelthen Tæppet af Kanonererne. Rystende af Kulde sprang de ud af Sengen.

Bachl var en af de første. Det var jo Søndag, og han havde ladet sig indskrive til Rapporten. Han maatte have „Nattegn“, da

han skulde ud med Aloisia. Der gled et Smil hen over hans tykke Ansigt ved Tanken om, at hun vilde betale Gildet.

„Rapporten begynder!“ lød det ude paa Gangen, og snart vrimlede det med „Suplikanter“, som Inspektionssoldaten og Underofficeren søgte at bringe til Ro og Orden.

Punktlig som altid var Batterichefen paa Pletten, og Rapporten begyndte.

— De skal faa „Nattegn“, sagde han til Bachl; men pas nu paa Deres nye Distinktioner paa Vaabenfrakken! Dans ikke som besat, saa Kraven ikke skal blive ødelagt af Sved, ellers skal De nok faa med mig at bestille!

— Rapporten var forbi, og Bachl lavede sig i Stand til at gaa ud.

— — —

Hr. Kaptajn Fingals Frue, Fru Rosa elskede Violparfume, og hendes Gemal, der holdt meget af hende, bragte de største Ofre overfor denne hendes Tilbøjelighed. Hele Batterichefens Bolig var gennemtrængt af Violduft, skønt Kaptajnen egentlig var en Hader af al Parfume. En Gang, da han fra sin Bolig kom ned i Stalden, udbrød han endogsaa: — Endelig igen en anstændig Atmosfære!

Fru Rosa Fingal bestænkede altid sit Linned med Eau de Viollette, alle Møblerne blev bestrøet med en Blanding af Viol og Insektpulver, og Fru Kaptajns sorte Haar glinsede af Violpomade. Aloisia delte denne Tilbøjelighed med sin Frue, i det mindste med Hensyn til Violpomaden, og hun gned sit blonde Haar dygtigt ind med sit Herskabs Pomade. Fru Rosa syntes rigtignok, at Indholdet af hendes Krystalkrukker svandt ualmindelig hurtigt, og hun havde Aloisia stærkt mistænkt for at være „Medsører“. Dog lod dette sig ikke saa let konstantere, thi i et Hus, hvor endog Kaptajmens lange Støvler lugtede af Viol, var det kun naturligt, at Kokkepigen havde denne „Odeur de violette“ hos sig.

Den før omtalte Søndag gjorde Aloisia et usædvanligt dybt Greb ned i sit Herskabs elegante Pomadekruke og smurte sit Haar ind paa en saa eftertrykkelig Maade, at det ligefrem drev. Efter Opvaskningen gjorde hun sig meget fin og gik.

— — —

En halv Time senere gik Bachl straalende af Lykke ved hans Side. Fast omslyngede valsede de om Aftenen hen over Dansebodens Gulv. I Pauserne tog de sig en lille Forfriskning, bestaaende af Flæsketeg og Lagerøl. Men intet varer evigt her paa Jorden, og saaledes maatte Bachl da ogsaa tænke paa at komme hjem til Kasernen. De elskende vandrede af Sted i den maaneklare Nat og forsoede Afskeden med Kys og Kærtegn. Aloisia lænede sit lille, violduftende Hoved til sin Ledsagers Skulder, medens han lagde sin Arm om den elskedes noget massive Taille.

— Hvor holder jeg meget af Dig, Johan, hviskede Aloisia; hvis Du elsker mig lige saa højt, som jeg elsker Dig, saa gifter vi os snart. Jeg har sammensparet nogle Gylden, og vi kunde da maaske et eller andet Sted begynde paa en lille Trævarerforretning.

Bachl manglede i Øjeblikket Ord til at udtrykke sin Glæde og Henrykkelse. — En Trævarerforretning! Dette overgik langt hans dristigste Forventninger; han havde saamænd ikke tænkt højere en at blive Tjenestekarl, naar han var færdig med Soldatertjenesten.

De spadserede videre, idet de lagde den ene tiltalende Plan efter den anden. Bachl ledsagede sin Tilkommende lige til Gadedøren og løb saa hurtigt videre; Portneren kunde jo ellers meget let forraade dem.

Saa snart Bachl var kommet tilbage til Kasernen, kastede han sig paa Hømadrassen og sov straks ind, medens den lystige Maane igen kærtegnede hans Ansigt. — Det var de dejligste Drømmebilleder, der omgøglede Bachl.

— — —

Mandag Morgen tidlig. Bachl holdt højt til Hest foran Kaptajns Gadedør. Han førte sin Forsattes Hest ved Tøjlen og ventede. Endelig viste Kaptajn Figal sig. Med øvet Øje undersøgte han, som sædvanlig, Hestens Opsadling og derpaa Batteritrompeters Skikkelse.

Pludselig sættes Kaptajns Næseflige i skælvende Bevægelse:

De hai at møde til Rapporten, De — Smører! Deres nye Distinktioner driver jo formentlig af Fedt!

Kaptajn Fingal svang sig i Sadelen og sprængte af Sted, fulgt af den sønderknuste Bachl. Saa snart de havde naaet Kasernen, lod Kaptajnen straks „de noterede“ kalde sammen.

Bachl var den første, der maatte frem.

— Hvad er det for en Plet paa Deres Krave! raabte Kaptajnen.

Bachl blegnede; thi han huskede nu, at netop paa det Sted havde i Gaar Aloisias Hoved hvilet og aabenbart efterladt sig Spor.

— Jeg ved det ikke, Hr. Kaptajn! stammede Bachl.

Underofficer derhenne!

— Javel, Hr. Kaptajn!

— Lugt til den Plet og sig mig, hvad den lugter af!

Underofficeren bragte sit Lugteorgan i Nærheden af Bachls fedtede Krave og konstaterede, at den lugtede af Violer.

Kaptajn Fingal blev bleg . . ? Skulde hans Hustru . . ? Man kan jo rigtignok ikke stole paa Kvinderne — men dette har syntes dog umuligt. Fingal smilede. Han troede at være kommen paa det rigtige Spor.

— Underofficer! De sender øjeblikkelig en Mand til min Bolig. Kokkepigen skal straks komme herhen!

Aloisia kom, og Underofficeren konstaterede ogsaa Tilstedeværelsen af Pomade de violette paa hendes Hoved. — — saa faldt Dommen. — Bachl maatte for egen Regning lade en ny Krave sætte paa sin Vaabenfrakke, og desuden fik han 14 Dages Arrest. — Kokkepigen blev sagt op. Bachl og Aloisia saas aldrig mere. Hun kom til at tjene hos en Gæstgiver, hvem hun kort Tid efter giftede sig med. Den troløse Kvinde.

Og den stakkels Bachl, der allerede i Tanker havde set sig selv som „Handelsmand“!

Aa, de Kvinder!

(„Sorø Amtst.“)

Børnenes Rubrik.

— 0 —

Et lille Films-Eventyr.

En Dag, da den verdensberømte Films-Skuespiller Chaplin, kom kørende til sit Atelier, kom der en lille fattig Dreng løbende for at lukke Døren op, der var nemlig en Chance for at tjene et Par Cent. Drengen havde saadan et pudsigt Ansigt, at Chaplin ikke kunde bare sig for at le. „Hvad hedder du?“ spurgte han, „Jack Covgan“. „Hvad er din Fader?“ „Skopudser“. „Hvor bor han?“ Men nu blev den lille Jack utaal-

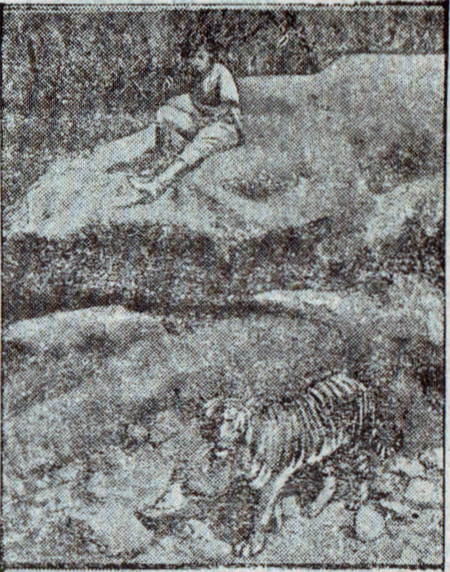
modig. „Du er svært nysgerrig, Giv mig hellere mine Cent“. Jeg vil give dig 5 Dollar, hvis du vil gaa med mig ind og blive fotograferet“. „Skal vi filme“, spurgte Jack, „det er jeg med paa“. Og kort Tid efter snurrede Filmsapparatet for at optage den Film, der for Tiden gør stor Lykke i England og Amerika.

Chaplin og lille Jack holder Udkig med Politiet, som er lige bagved dem.

Hvis du en Gang faar den Film at se, saa kender du nu Forhistorien og vil derfor rigtig kunne mere dig over den.

Da du læste Historien om den lille Jack Covgan, besluttede du maaske, at du vilde være noget ved Filmen. Du skal imidlertid ikke tro at det er saa let.

Se den lille Filmsskuespillerinde oppe paa Klippestykket. Rædselsslagen stirrer hun ned paa Kongetigern, som staar under Klippen, og som med et Slag af sin Pote kan strække en Okse til Jorden. Det er jo nok en Tiger fra et Menageri, som man uden Risiko kan slippe løs, men alligevel vil jeg ikke bytte med den unge Pige, for det vilde kun koste Tigern et Spring at naa hende — og saa vilde selv de stærkeste Mands-hænder lidet hjælpe.

Regninger, Meddelelser, Konvolutter, Brevpapir, Kvitteringer

og iøvrigt alle Tryksager til Forretningsfolk, Foreninger og private leveres billigst fra

Allinge Bogtrykkeri.